

VENDIM
MBI PRANUESHMËRINË

(seksioni i katërt)

Ankimet nr. 11546/05, 33285/05 dhe 33288/05

Nga z. Vezir Plepi, znj. Fersilet Plepi dhe znj. Miaftoni Zeka
kundër Shqipërisë dhe Greqisë

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), duke gjykuar si dhomë e përbërë nga:

Nicolas Bratza, Kryetar,

Christos Rozakis,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

Päivi Hirvelä,

Ledi Bianku,

Nebojša Vučinić, gjykatës,

dhe Fatoş Aracı, zëvendësregjistruar i seksionit,

Duke marrë parasysh ankimet e mësipërme të depozituara më 13 dhe 17 mars 2005,

Duke marrë parasysh vendimin për të bashkuar ankimet e datës 20 nëntor 2007,

Duke marrë parasysh vëzhgimet e paraqitura nga qeveritë e paditura dhe vëzhgimet në përgjigje të tyre të paraqitura nga ankuesit,

Pas shqyrtimit, vendos si më poshtë:

FAKTET

Ankuesit, z. Vezir Plepi, znj. Fersilet Plepi dhe znj. Miaftoni Zeka janë shtetas shqiptarë, lindur respektivisht në 1957, 1962 dhe 1969 dhe aktualisht janë duke vuajtur dënimin me burgim në Greqi. Ankuesi i parë dhe i dytë janë të martuar dhe ankuesja e tretë është motra e ankueses së dytë. Fëmijët e çiftit jetojnë në Shqipëri qëkur ankuesit janë arrestuar në Greqi. Ankuesit janë përfaqësuar në Gjykatë nga znj. A. Stavri, avokate që ushtron profesionin në Athinë.

Pala Shqiptare është përfaqësuar nga agjentja e saj e atëhershme, Znj. S.Meneri. Pala Greke është përfaqësuar nga agjenti i saj i atëhershëm, z. Bakalis, Kryetar i Këshillit Ligjor të Shtetit.

A. Rrethanat e çështjes

Faktet e çështjes, të parashtruara nga palët, mund të përmbledhen si më poshtë:

Në një datë të pacaktuar në vitin 1998 ankuesit janë arrestuar në Greqi.

Më 8 shtator 1998 ankuesit janë akuzuar nga autoritetet greke për hyrje të paligjshme në territorin grek, krijim dhe pjesëmarrje në një organizatë kriminale dhe trafikim të drogës.

Më 9 dhjetor 1999 Gjykata e Apelit Athinë, duke gjykuar si gjykatë e shkallës së parë me një juri të përbërë nga tre gjyqtarë, i shpalli ankuesit fajtorë dhe i dënoi ata me burgim të përjetshëm, si dhe me shlyerjen e një gjobe që arrinte shumën 10 milionë dhrahmi.

Në një datë të pacaktuar në vitin 2000, meqenëse fëmija i tyre i vogël dhe familja jetonin në Shqipëri, ankuesit depozituan një kërkesë pranë Ministrisë së Drejtësisë së Greqisë sipas Marrëveshjes Bilaterale të vitit 1993 ndërmjet Shqipërisë dhe Greqisë për transferimin e personave të dënuar (marrëveshja bilaterale), duke kërkuar të vuajnë dënimin e tyre me burgim në një burg shqiptar. Sipas ankuesve, me qëllim që të përmbushnin kërkesat për transferimin e tyre në Shqipëri, ato hoqën dorë nga e drejta e tyre për të apeluar kundër vendimit që kishte çuar në dënimin e tyre.

Më 7 prill dhe 4 maj 2000 Ministria e Drejtësisë së Greqisë iu kërkoi autoriteteve shqiptare fillimin e procedurave për transferimin e ankuesve në Shqipëri. Teksti standard i kërkesave, në lidhje me çështjen në fjalë, vijon si më poshtë:

“I. Me anë të këtij dokumenti, ju informojmë se [emri i ankuesit], nënshtetas shqiptar që vuan dënimin në [emri i burgut], ka kërkuar të transferohet në Shqipëri për të vuajtur pjesën e mbetur të dënimit.

II. Pala Greke nuk ka kundërshtim për transferimin e personit të dënuar.

III. Për informacionin tuaj janë bashkëngjitur dokumentet e mëposhtme:

1. Formulari i aplikimit i personit të dënuar që kërkon transferimin.
2. Kopje të procesverbalit dhe vendimit të Gjykatës së Apelit Athinë të datës 9 dhjetor 1999.
3. Kopje të dorëheqjes së ankuesve nga e drejta për të apeluar kundër vendimit të përmendur më lart.

Në një datë të pacaktuar, Ministria e Drejtësisë së Greqisë i ka kërkuar Ministrisë së Drejtësisë së Shqipërisë, sipas nenit 6 të Konventës për transferimin e personave të dënuar (Konventa për transferim), t'u sigurojë atyre informacion mbi pasojat ligjore të transferimit të personave të dënuar sipas së drejtës penale të këtij vendi.

Sipas procedurës së parashikuar nga Konventa për transferim dhe marrëveshja bilaterale, më 24 tetor 2000, Prokuroria e Përgjithshme e Shqipërisë filloi procedurat në Gjykatën e Rrethit Lushnjë për vlefshmërinë dhe zbatimin në Shqipëri të vendimit të dhënë nga Gjykata e Apelit Athinë.

Më 15 nëntor 2000 Gjykata e Rrethit Lushnjë, bazuar në Konventën për transferim dhe Marrëveshjen Bilaterale, konsideroi se dënimet e caktuara nga gjykata greke ishin në përputhje me të drejtën penale shqiptare dhe konstatoi se ankuesit duhet të vuajnë dënimet e mëposhtme në Shqipëri: njëzet vjet burgim për ankuesin e parë dhe tetëmbëdhjetë vjet burgim për ankuesit e dytë dhe të tretë, sipas neneve 283 dhe 297 të Kodit Penal. Së fundi, gjykata vendosi që ankuesit duhet të paguajnë shpenzimet e procedurave. Vendimi mori formë të prerë më 27 nëntor 2000.

Rezultoi se më 6 prill 2001 Ministria e Drejtësisë Shqiptare informoi homologen e saj greke se ekzistonin mundësitë e lirimit me kusht për ankuesit pas vuajtjes së gjysmës së dënimit të tyre, me kusht që ato të kishin shfaqur sjellje të mirë në burg. Për pasojë, më 8 qershor 2001 Ministria e Drejtësisë Greke informoi ankuesit dhe Ministrinë e Drejtësisë Shqiptare mbi refuzimin e saj për të transferuar ankuesit me argumentin që dënimet e ndryshuara nga gjykata shqiptare ishin të ulëta në krahasim me ato të caktuara nga gjykata greke dhe në këtë mënyrë të papajtueshme me rëndësinë e veprës së tyre dhe kohën e shkurtër që ato kishin kaluar në burgjet greke.

Në vitin 2003 dhe 2004 ankuesit kërkuan pa sukses që autoritetet greke t'i transferonin ato në Shqipëri në përputhje me procedurën e transferimit.

Rezultonte se më 25 shkurt 2003 ankuesi i dytë dhe i tretë kërkuan leje për të apeluar jashtë afatit kundër vendimit të datës 9 dhjetor 2009. Më 8 qershor 2005 Gjykata e Kasacionit (Areios Pagos) rrëzoi apelet kundër vendimit që kishte çuar në dënimin e tyre duke i konsideruar jashtë afatit.

Në data të pacaktuara ankuesit kërkuan që Ministria e Drejtësisë Shqiptare të zbatonte vendimin e Gjykatës së Rrethit Lushnjë e cila kishte konvertuar vendimin e tyre grek dhe të procedonte me transferimin e tyre në Shqipëri.

Më 29 dhjetor 2005 Ministria e Drejtësisë Shqiptare informoi familjen e ankuesve, pa dhënë arsyet, se ishte pezulluar procedura për transferimin e tyre në Shqipëri.

Më 3 shkurt 2006 prokurori pranë Gjykatës së Rrethit Lushnjë informoi familjen e ankuesve mbi refuzimin e Ministrisë së Drejtësisë Greke për të transferuar ankuesit në Shqipëri.

Rezultoi se në vitin 2009 ankuesit kërkuan pa sukses që autoritetet greke t'i transferonin ato në Shqipëri në përputhje me procedurën e transferimit.

B. E drejta e brendshme dhe ndërkombëtare përkatëse

1. Kushtetuta e Shqipërisë

Neni 5 i Kushtetutës parashikon se Republika e Shqipërisë zbaton të drejtën ndërkombëtare që është e detyrueshme për të.

2. Kodi Penal i Shqipërisë

Neni 64, në fuqi në kohë materiale, shprehte që një i burgosur mund të lirohej me kusht pasi vuante gjysmën e dënimit, me kusht që sjellja e mirë dhe puna të kishin arritur qëllimin e edukimit të tij.

Neni 283, në fuqi në kohë materiale, parashikonte se organizimi dhe fillimi i trafikimit të narkotikëve ishte i dënueshëm me dënimin maksimal prej njëzet vjetësh burgim.

Neni 297, në fuqi në kohë materiale, parashikonte se kalimi i paligjshëm i kufirit ishte i dënueshëm me dënimin maksimal prej dy vjetësh burgim.

3. Kodi Penal i Greqisë (GCC)

Neni 105 i Kodit Penal Grek parashikon lirimin me kusht për një të burgosur të përjetshëm,

pasi ka vuajtur të paktën njëzet vjet burgim.

4. Marrëveshja bilaterale e vitit 1993 (Marrëveshje e datës 17 maj 1993 ndërmjet Shqipërisë dhe Greqisë mbi transferimin e personave të dënuar)

Marrëveshja bilaterale e vitit 1993 është miratuar në kohën kur Shqipëria nuk ishte palë kontraktuese e Konventës për transferim dhe në shumë pjesë pasqyron përmbajtjen e atij instrumenti. Për sa i përket Shqipërisë, ajo hyri në fuqi më 29 tetor 1993. Preambula e Marrëveshjes vijon: “Republika e Shqipërisë dhe Republika Helene, me dëshirën për të zhvilluar më tej bashkëpunimin në fushën e së drejtës penale, kanë rënë dakord për të përfunduar një Marrëveshje për transferimin e personave të dënuar (...)

Sipas nenit 2, “të dyja vendet marrin përsipër të ndihmojnë në mënyrë reciproke me transferimin e personave të dënuar në përputhje me dispozitat e kësaj Marrëveshjeje”. Krejtësisht ndryshe nga Konventa për transferim, neni 3 i marrëveshjes bilaterale 1993 parashikon se personi i dënuar gjithashtu mund të kërkojë transferimin e tij, përveç shtetit dënues apo shtetit administrues pritës.

Sipas neneve 4 dhe 8, një person i dënuar mund të transferohet nëse plotësohen kushtet e mëposhtme: (a) shkëlja penale është e dënueshme nga e drejta penale e shtetit dënues dhe administrues; (b) vendimi dënues është përfundimtar; (c) personi i dënuar është mendërisht i shëndetshëm; (d) personi i dënuar ka akoma të paktën një vit nga dënimi për të vuajtur; dhe (e) personi i dënuar ka dhënë miratimin e tij për transferimin.

Nenet 6 dhe 7 parashikojnë arsyet për të cilat mund të refuzohet transferimi, për shembull nëse personi i dënuar nuk ka përmbushur detyrimet e tij në lidhje me paratë, tarifën, shpenzimet apo gjopa të tjera për të cilat ai është i detyruar, dhe, nëse dënimi maksimal i caktuar nga shteti administrues është shumë më i ulët se dënimi i caktuar nga shteti dënues.

5. Konventa për transferim (Konventa për transferimin e personave të dënuar, CETS nr.112, dhe protokollin shtesë, CETS nr.167)

Konventa për transferim hyri në fuqi në lidhje me Shqipërinë më 1 gusht 2000 dhe në lidhje me Greqinë më 1 prill 1988. Protokollin shtesë nuk është nënshkruar dhe ratifikuar deri më sot nga Shqipëria dhe është në fuqi në lidhje me Greqinë që prej datës 1 janar 2006.

Preambula e Konventës për transferim, në pjesët që lidhen me këtë çështje, parashikon si më poshtë:

“Me dëshirën për të zhvilluar më tej bashkëpunimin ndërkombëtar në fushën e së drejtës penale;

Duke marrë parasysh që një bashkëpunim i tillë duhet të mbështesë synimin e drejtësisë dhe rehabilitimit shoqëror të personave të dënuar;

Duke marrë parasysh që këto objektiva kërkojnë që të huajve të cilët janë të privuar nga liria e tyre si rezultat i kryerjes së një veprë penale, duhet t’u jepet mundësia të vuajnë dënimet brenda shoqërisë së tyre; ...”

Dispozitat përkatëse të Konventës për transferim parashikojnë si më poshtë:

Neni 3

Kushtet për transferim

“Një person i dënuar mund të transferohet sipas kësaj Konvente vetëm në kushtet e mëposhtme:

- a) nëse ky person është shtetas i shtetit administrues;
- b) nëse vendimi është përfundimtar;

c) nëse, në kohën e marrjes së kërkesës për transferim, personi i dënuar ka akoma të paktën gjashtë muaj të dënimit për të vuajtur ose nëse dënimi është i pacaktuar;

d) nëse transferimi pranohet nga personi i dënuar ose, duke pasur parasysh moshën e tij apo kushtet e tij fizike dhe mendore njëri nga dy shtetet e konsideron të nevojshme, nga përfaqësuesi ligjor i personit të dënuar;

e) nëse aktet ose mosveprimet për arsye të cilave është caktuar dënimi, përbëjnë një veprë penale sipas ligjit të shtetit administrues ose do të përbënin një veprë penale nëse do të kryheshin në territorin e tij; dhe

f) nëse shtetet dënuese dhe administruese bien dakord për transferimin.”

Neni 6

Dokumentet mbështetëse

“ ...

2. Nëse kërkohet një transferim, shteti dënues i siguron shtetit administrues dokumentet e mëposhtme nëse secili shtet nuk ka deklaruar se nuk është dakord me transferimin:

- a) një kopje e vërtetuar e vendimit dhe ligjit mbi të cilin bazohet vendimi;
- b) një relacion që tregon pjesën e dënimit që është vuajtur, përfshirë informacionin për periudhën e paraburgimit, uljen e dënimit dhe çdo faktor tjetër në lidhje me zbatimin e dënimit;
- c) një deklaratë që përmban miratimin për transferim siç referohet në nenin 3.1.d; dhe
- d) kur është e nevojshme, çdo raport mjekësor dhe social për personin e dënuar, informacion për trajtimin e tij në shtetin dënues, dhe çdo rekomandim për trajtimin e tij të mëtejshëm në shtetin administrues.”

Neni 9

Efektet e transferimit për shtetin administrues

“1. Autoritetet kompetente të shtetit administrues duhet:

- a) të vazhdojnë zbatimin e vendimit menjëherë ose nëpërmjet një urdhri të gjykatës apo administrativ, sipas kushteve të përcaktuara në nenin 10, ose
- b) të konvertojnë dënimin, nëpërmjet një procedure gjyqësore ose administrative, në një vendim të këtij shteti, pra duke zëvendësuar sanksionin e caktuar në shtetin dënues në sanksion të përcaktuar me ligj në shtetin administrues për të njëjtën veprë, sipas kushteve të përcaktuara në nenin 11.

2. Shteti administrues, nëse kërkohet, duhet të informojë shtetin dënues përpara transferimit të personit të dënuar në lidhje me procedurat që do të ndjekë.

3. Zbatimi i dënimit rregullohet sipas ligjit të shtetit administrues dhe vetëm ky shtet ka kompetencën për të marrë të gjitha vendimet e duhura...”

Neni 11

Konvertimi i dënimit

“1. Në rastin e konvertimit të një dënimi, zbatohen procedurat e parashikuara në ligjin e shtetit administrues. Në konvertimin e dënimit, autoriteti kompetent:

- a) duhet të kufizohet nga konstatimet e fakteve siç paraqiten në mënyrë të qartë ose të nënkuptuar në vendimin e caktuar në shtetin dënues;
- b) nuk mund të konvertojë një sanksion që përfshin privimin e lirisë me një sanksion në para;
- c) duhet të zbresë periudhën e plotë të privimit të lirisë të vuajtur nga personi i dënuar; dhe
- d) nuk duhet të rëndojë pozicionin penal të personit të dënuar, si dhe nuk duhet të kufizohet nga ndonjë minimum që ligji i shtetit dënues mund të parashikojë për veprën apo veprat e kryera.

2. Nëse procedura e konvertimit kryhet pas transferimit të personit të dënuar, shteti administrues duhet të mbajë personin në paraburgim ose duhet të sigurojë praninë e tij në shtetin administrues në pritje të përfundimit të kësaj procedure.”

Neni 22

Marrëdhënia me konventa dhe marrëveshje të tjera

“ ...

2. Nëse dy apo më shumë palë kanë përfunduar një marrëveshje ose traktat mbi transferimin e personave të dënuar apo kanë përcaktuar marrëdhëniet e tyre në këtë çështje, ose do t'i përcaktojnë në të ardhmen, për rrjedhojë atyre u njihet e drejta të zbatojnë këtë marrëveshje apo traktat, në vend të

Konventës në fjalë.”

Neni 23 Zgjidhja miqësore

“Komiteti European mbi Probleme të Krimit i Këshillit të Europës duhet të informohet në lidhje me zbatimin e kësaj Konvente dhe duhet të bëjë çdo gjë që lehtëson zgjidhjen miqësore të ndonjë vështirësie që mund të lindë gjatë zbatimit.”

Paragrafi 10 i raportit shpjegues shpreh se “Konventa kufizohet me sigurimin e kuadrit procedural për transferimet. Ajo nuk përmban detyrime ndaj shteteve kontraktuese për të përmbushur kërkesën për transferim; për këtë arsye, nuk ishte e domosdoshme të renditeshin arsyet e refuzimit, apo t’i kërkohej shtetit të kërkuar të japë arsyet e refuzimit nga ana e tij të transferimit të kërkuar.”

ANKIMET

Ankuesit pretendonin se refuzimi i autoriteteve greke për t’i transferuar ato në Shqipëri, me qëllim që të vuanin pjesën e mbetur të dënimit në vendin e tyre të origjinës, pasi fillimisht kanë pranuar transferimin, shkaktonte *de facto* një periudhë më të gjatë burgimi në krahasim me periudhën që ato do të kishin vuajtur nëse do të bëhej transferimi. Ankuesit u ankuan se të dyja qeveritë nuk kanë ndërmarrë hapat e mjaftueshëm për të garantuar të drejtat e tyre dhe për të përfunduar procedurat e transferimit. Gjithashtu, ato u ankuan sipas nenit 6 § 1 të Konventës, se atyre nuk u është bërë gjykim i drejtë në Greqi, meqenëse gjykatat vendase nuk u kishin siguruar përkthyes të saktë. Sipas nenit 8 të Konventës, ato argumentonin se mostransferimi i tyre ishte një ndërhyrje e pajustificuar me të drejtën e tyre për të respektuar jetën familjare.

E DREJTA

1. Ankuesit u ankuan sipas nenit 6 § 1 të Konventës se autoritetet shqiptare nuk kanë vepruar në përputhje me vendimin e Gjykatës së Rrethit Lushnjë të datës 15 nëntor 2000.

Neni 6 § 1 i Konventës, në pjesët që lidhen me këtë çështje, parashikon si më poshtë:

“Në ushtrimin e të drejtave dhe detyrimeve të tij civile, ... çdo person ka të drejtën e një procesi të rregullt ligjor ... nga [një] ... gjykatë...”

Qeveria Shqiptare argumentoi se ankuesit nuk hynë në juridiksionin e saj. Vendimi i gjykatës vendase shqiptare, i cili do të kishte efekt, nëse ankuesit do të transferoheshin nga Greqia, vleftësoi vendimin e gjykatës greke dhe konvertoi dënimet e ankuesve.

Gjykata vëren se lidhja ndërmjet ankuesve dhe Shqipërisë është vendimi i Gjykatës së Rrethit Lushnjë, i datës 15 nëntor 2000. Ajo vlerëson se çështja thelbësore për t’u shqyrtuar në lidhje me këtë ankim është nëse, si rezultat i vendimit të gjykatës, ankuesit mund të përfshiheshin në juridiksionin e Shqipërisë në kuptim të nenit 1 të Konventës.

Ankuesit janë proceduar dhe dënuar nga autoritetet greke, ku për rrjedhojë ato vuajnë dënimin e tyre në Greqi. Gjykata konsideron që nuk ka të dhëna se autoritetet shqiptare ushtruan juridiksionin mbi ankuesit në kuptim të nenit 1 të Konventës (shih, për shembull, Bankovic dhe të Tjerë k. Belgjikës dhe 16 Shteteve të Tjera Kontraktuese (dec.) [GC], nr. 52207/99, §§ 61-63, ECHR 2001-XII). Gjithashtu, nuk mund të konsiderohet mbi faktet se Shqipëria ndërmori ndonjë përgjegjësi për ankuesit. Procedurat në Shqipëri ndodhën si rezultat i kërkesës për transferim parashtruar nga autoritetet greke dhe u planifikuan vetëm për të vlerësuar dhe zbatuar vendimin e gjykatës greke.

Gjykatat shqiptare vepruan në zbatim të së drejtës penale vendase dhe në përputhje me konventat ndërkombëtare të ratifikuara nga Shqipëria. Detyrimi i Konventës për të vepruar në përputhje me vendimin e gjykatës vendase shqiptare do të lindte në rastin e transferimit të ankuesve në Shqipëri. Ndërsa ankuesit ankohen pikërisht për mostransferimin, në rrethanat e çështjes nuk ka asnjë element që të lejojë Gjykatën të arrijë në përfundimin nëse ankuesit mund të kishin aftësinë të përfshiheshin në juridiksionin shqiptar në kuptim të nenit 1 të Konventës (shih për shembull Drozd dhe Janousek k. Francës dhe Spanjës, 26 Qershor 1992, §§ 91-98, Seria A nr. 240; Loizidou k. Turqisë (kundërshtimet paraprake), 23 Mars 1995, §§ 59-64, Seria A nr.310; Bankovic dhe të Tjerë, cituar më lart, §§ 74-82; Ilascu dhe të Tjerë k. Moldavisë dhe Rusisë [GC], nr. 48787/99, §§ 300-394, ECHR 2004- VII).

Për rrjedhojë ankimi duhet të deklarohet i papajtueshëm *ratione personae* me dispozitat e

Konventës dhe si i tillë, i papranueshëm në përputhje me nenin 35 §§ 3 dhe 4 të Konventës.

2. Pa iu drejtuar ndonjë neni të veçantë të Konventës, ankuesit u ankuan gjithashtu kundër Greqisë se mostransferimi i tyre nga kjo e fundit nënkuptonte se ato duhej të vuanin një periudhë më të gjatë burgimi. Më tej ato pretenduan shkelje të së drejtës së tyre të respektimit të jetës familjare sipas nenit 8 të Konventës si rezultat i refuzimit të autoriteteve greke për t'i transferuar ato në Shqipëri.

Neni 8 i Konventës parashikon:

“1. Çdokush ka të drejtën e respektimit të jetës së tij private dhe familjare, shtëpisë dhe korrespondencës së tij.

2. Autoriteti publik nuk duhet të ndërhyjë më ushtrimin e kësaj të drejte, me përjashtim të rasteve kur në përputhje me ligjin është e domosdoshme në një shoqëri demokratike në interes të sigurisë kombëtare, sigurisë publike apo mirëqenies ekonomike të vendit, për parandalimin e prishjes së qetësisë publike ose krimit, për mbrojtjen e shëndetit apo..., ose për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të të tjerëve.”.

Qeveria greke parashittoi se autoritetet greke, thjesht kanë filluar procedurat duke informuar autoritetet shqiptare mbi synimet e tyre. Ato kanë kërkuar parashtrimin e dokumenteve suplementare, me marrjen e të cilave ato kanë refuzuar transferimin, pa e aprovuar ndonjëherë. Më tej ajo argumentoi se qëllimi i Konventës për transferim nuk ishte për të mundësuar personat e dënuar të kthehen në vendin e tyre të origjinës dhe të lirohen nga pasojat e pafavorshme të vuajtjes së dënimit të caktuar nga shteti dënues. Transferimi dhe marrëveshja e palëve në lidhje me të nuk ishin të detyrueshme për shtetin dënues.

Gjykata konsideron se çështja thelbësore e ngritur nga ankuesit është nëse refuzimi nga Greqia për transferimin e tyre përfshihet në fushën e veprimit të ndonjë neni të Konventës.

Së pari, Gjykata vëren se nuk ka të dhëna që ligji grek i njeh ankuesve ndonjë të drejtë për t'u transferuar në Shqipëri dhe ankuesit nuk iu referuan ndonjë dispozite ligjore përkatëse që do të tregonte ekzistencën e ndonjë të drejte të tillë. Gjithashtu nuk ka asnjë urdhër transferimi të gjykatës vendase në favor të tyre. Rrjedhimisht, nuk mund të pretendohet se ato kanë ndonjë të drejtë thelbësore sipas ligjit grek për t'u transferuar në vendin e tyre të origjinës.

Gjykata gjithashtu vëren se, ndërsa dispozitat e marrëveshjeve ndërkombëtare mund të krijojnë të drejta individuale të mbrojtura nga Konventa ose kur dispozita është drejtpërdrejt e aplikueshme (shih S.A Dangeville k. Francës, nr.36677/97, §§ 46-48, ECHR 2002-III, në lidhje me mosvendosjen e të drejtës së brendshme në përputhje me direktivën e Komunitetit) ose kur është shpallur legjislacioni i brendshëm i domosdoshëm që e zbaton atë (shih Beaumartin k. Francës, 24 nëntor 1994, §§ 27-28, seria A nr. 296-B, në lidhje me të drejtën e kompensimit që rrjedh nga traktati franko-maroken dhe legjislacioni vijues francez që krijon një komitet përgjegjës për shpërndarjen e dëmshpërblimit maroken), dispozitat e Marrëveshjes Bilaterale dhe Konventa për transferim i kufizon ato për të siguruar kuadrin procedural ndërshtetëror për transferimin e personave të dënuar dhe nuk krijon asnjë të drejtë thelbësore individuale *per se*. Në çdo rast, këto instrumente ndërkombëtare nuk përmbajnë një detyrim për shtetet nënshkruese për të vepruar në përputhje me kërkesën për transferim (shih Passaris k. Greqisë (dec.), nr. 53344/07, 4 shator 2009). Megjithatë marrëveshja bilaterale përmbante argumente mbi të cilat mund të refuzohej transferimi, ajo nuk detyronte autoritetet greke të gjente kërkesat e transferimit në favor të ankuesve. Në mënyrë specifike, marrëveshja bilaterale përjashton çdo detyrim të tillë për të kryer një transferim edhe nëse janë përmbushur kushte të tilla.

Së fundi, duhet të ritheksohet se, për sa i përket refuzimit grek për të autorizuar transferimin e ankuesve në Shqipëri, Konventa nuk i njeh të burgosurve të drejtën për të zgjedhur vendin e vuajtjes së dënimit dhe se ndarja dhe largësia nga familja e tyre janë një pasojë e pashmangshme e vuajtjes së dënimit të tyre sipas ushtrimit nga shteti grek i prerogativave të tij në fushën e sanksioneve penale (shih Selmani k. Zvicrës (dec.) nr. 70258/01, 28 qershor 2001; Venetucci k. Italisë, vendimi i Komisionit i datës 2 mars 1998; Hacisuleymanogly k. Italisë, nr. 23241/94, vendimi i Komisionit i datës 20 tetor 1994).

Për pasojë ky ankim është i papajtueshëm *ratione materiae* me dispozitat e Konventës në kuptim të nenit 35 § 3 dhe duhet të rrëzohet në përputhje me nenin 35 § 4 të Konventës.

3. Ankuesit gjithashtu u ankuan sipas nenit 6 §§ 1 dhe 3 (e) se procedimet që kishin çuar në dënimet e tyre në Greqi ishin të padrejta.

Neni 6 §§ 1 dhe 3 (e) i Konventës, në pjesët që lidhen me këtë çështje, parashikon si më

poshtë:

“Në përcaktimin e çdo akuze, ... çdo person ka të drejtën e një procesi të rregullt ligjor ... nga [një] ... gjykatë...”

...
“Në përcaktimin e çdo akuze, ... çdo person ka të drejtën e një procesi të rregullt ligjor ... nga [një] ... gjykatë...”

3. Çdo i akuzuar ka, së paku, të drejtat e mëposhtme:

...
(e) të ketë ndihmë të lirë të një përkthyesi nëse ai nuk mund të kuptojë ose flasë gjuhën e përdorur në gjyq.

Edhe nëse supozohet se ka pasur shkelje të nenit 6 §§ 1 dhe 3 (e) për arsye të mungesës së interpretimit, gjykata vëren se ankuesit hoqën dorë nga e drejta e tyre për të apeluar kundër vendimit të Gjykatës së apelit Athinë të datës 9 dhjetor 1999. Në këtë kuptim, Gjykata vëren se as Marrëveshja Bilaterale dhe as Konventa për transferim nuk përmbajnë ndonjë dispozitë që do të kushtëzonte transferimin me dorëheqjen e ankuesve nga e drejta e apelimt dhe prandaj Gjykata nuk mund të pranojë argumentimin e ankuesve se një dorëheqje e tillë ishte një kusht për fillimin e procedurave të transferimit. Apelimet vijuese të ankuesve u konstatuan se ishin jashtë afatit. Prandaj Gjykata konsideron se ankuesit nuk zbatuan kërkesat procedurale të brendshme formale, duke përfshirë afatet kohore. Si rrjedhim ajo e deklaroi këtë ankim të papranueshëm për mosshkrim të mjeteve ligjore të brendshme sipas nenit 35 § 1 dhe e rrëzon atë sipas nenit 35 § 4 të Konventës.

Për këto arsye, Gjykata, njëzëri:

I deklaroi ankimet të papranueshme.

Fatoş Aracı
Zëvendësregjistruar

Nicolas Bratza
Kryetar